

Руската войска се раздѣли на 3 части. Едната замина за Плѣвенъ, втората за Русе и третата за Търново. Въ Русе и Плѣвенъ бѣха пристигнали голѣми турски войски, та руската войска тамъ се спрѣ. Срѣдната войска подъ командата на генералъ Турко, обаче нѣмаше голѣми турски сили предъ себе си, затова бързо напреднала къмъ Стара-планина. Съ конница и малко пехота генералъ Турко се упъти за Търново. Въ негова помощъ бѣха изпратени шестъ опълченски български дружини, които отъ Свищовъ веднага потеглиха за Търново.

Радостъ у народа. Деньтъ бѣ 25 юний. Слънцето жарѣше страшно. Цѣлиятъ народъ съ сърпове по нивята усърдно жъне хубавото като жълтица жито.

И писачътъ на тѣзи редове, 14 годишенъ юноша, се пече заедно съ родителитѣ си на нивата да прибира Божия даръ. Потъ отъ чело капе като дъждъ. Почернѣли, погрознѣли всички жътвари отъ тъмно до тъмно кракъ не превиватъ. Кръстътъ боли, а ракойкитѣ се хвърлятъ една подиръ друга. Едри и силни мъже съ рунтави потни ржце бързатъ подиръ жътваритѣ и натъркулватъ снопе като налѣгали волове...

Посрѣдъ пладне, тъкмо що се тъкмѣхме за обѣдъ, на близката могилка внезапно блѣснаха съ бѣли дрехи трима чудни конници, върху високи и голѣми коне, съ дълги маждраци въ ржка. Тѣ се мърнаха като ангели, които слизатъ отъ ясното небе, надзърнаха равнината около селото и изчезнаха...

Всички жътвари спрѣхме работата си. дигнахме ржка на чело да запазимъ сѣнка отъ горещето слънце, за да можемъ по-добре да видимъ, какви